

Aladí i la llàntia meravellosa

Fa molts i molts anys, en una pròspera ciutat de la Xina vivia un jove anomenat Aladí.

Aladí era molt alegre: tot el dia voltava pels carrers, amb el seu turbant vermell, rient i fent gresca. El seu pare, que era sastre, hauria volgut que aprenguéss l'ofici, però Aladí no en volia ni sentir a parlar, de treballar! A ell, només li agradava jugar i, a l'hora del sol, jeure a descansar a l'ombra fresca.

Però vet aquí que un dia a aquella ciutat hi va arribar un bruixot.

Venia de l'altra punta de món i havia travessat mars i oceans, muntanyes i deserts, continents sencers, amb un sol propòsit: trobar...

ALADÍ I LA LLÀNTIA MERAVELLOSA.

Quan el bruixot va veure el jove Aladí, es va fer passar pel seu oncle, i prometent-li qui sap què el va dur fins a l'entrada d'una cova on hi havia un tresor fabulós. Allà, li va posar un anell màgic i li va dir:

–Aladí, tu ets l'únic que pot agafar la llàntia del tresor. Porta-me-la! Amb aquest anell, res ni ningú no t'ho impedirà –i d'una empenta el va fer entrar a la cova.

Aladí va travessar un jardí, on els arbres tenien les branques plenes de joies. Eren tan boniques, que se'n va omplir les butxaques fins dalt.

Quan va trobar la llàntia, la va agafar i va tornar cap a l'entrada de la cova, però anava tan carregat que no podia pujar.

–Ajudeu-me, oncle! –cridava el noi.

–Dóna'm la llàntia, vinga! –bramava el bruixot, impacient.

Fins que, furiós, creient que Aladí no l'hi volia donar, va agafar una enrabiada de mil dimonis i fent un terrible encanteri va tancar la porta de la cova per sempre més.

Pobre Aladí! Com s'ho faria, per sortir d'allà? Mentre estrenyia els punys amb ràbia, va notar l'anell. I el va fregar. Tot d'una, va aparèixer una figura horripilant: el geni de l'anell.

–Demaneu-me el que vulgueu!

–Em podríeu portar a casa? –va preguntar Aladí.

I el geni així ho va fer.

Un cop a casa, Aladí va tenir la pensada d'anar a vendre la llàntia. I mentre la fregava per deixar-la ben neta, de sobte, se li va aparèixer un geni majestuós:

–Sóc el vostre esclau, oh, senyor meu! Obeeixo a qui tingui la llàntia a la mà.

Feia mil anys que el geni dormia dins la llàntia i el seu poder no tenia límits: era capaç de complir tots els desitjos que se li formuessin. I Aladí, afamat, va demanar un tros de pa per matar la gana.

En un batre d'ulls, el geni li va parar una taula amb les menges més exquisides de la terra, servides en plats d'or massís. Després, va agafar els plats d'or i els va dur a vendre. I en va treure una bona picossada! I tip i feliç, va sortir a passejar.

Just en aquell moment, la princesa Budur i les seves donzelles s'encaminaven cap als banys de la ciutat. Aladí n'havia sentit a parlar tant, de la bellesa d'aquella princesa, que no se'n va poder estar: la va seguir fins als banys i la va espiar.

Aladí no havia vist mai de la vida una noia tan preciosa: la pell fina com la seda, els cabells negres com la nit i uns ulls bonics com dues perles. I se'n va enamorar perdudament.

Però el que Aladí no sabia era que, aquella mateixa nit, la princesa Budur es casaria amb el fill del visir.

Feia temps que el rei buscava el millor pretendent per la seva filla: prínceps o nobles, homes rics, influents, mereixedors de la princesa. Fins que el visir, el seu home de confiança, el va convèncer perquè la casés amb el seu fill.

Per ordre del rei, tota la ciutat estava engalanada, i quan es va pondre el sol, va començar el casament de la princesa Budur.

Quan Aladí ho va saber, el món li va caure als peus. Corrents, va demanar ajuda al geni.

–Vés al palau del rei i porta'm la princesa i el seu espòs!

–Els teus desitjos són ordres per mi. I dit això, el geni es va esmunyir fins al palau i va portar el llit de noces a casa d'Aladí.

Quan el fill del visir va veure el geni es va espantar tant, que va fugir comes ajudeu-me! Aleshores, Aladí va seure al costat de la princesa i va passar tota la nit contemplant-la.

L'endemà, sense pensar-s'ho dues vegades, va demanar audiència al rei i li va oferir totes les joies que havia agafat a la cova si li concedia la mà de la seva filla.

Aquell regal era digne de la princesa! I el rei ho va acceptar.

Aladí, boig de felicitat, va tornar a fregar la llàntia:

–Amic geni!, vull el palau més luxós que mai hagi existit damunt la terra.

I el desig, una altra vegada, li va ser concedit: un palau de marbre, decorat amb vores d'or i plata, va aparèixer del no-res. La princesa Budur, en veure'l, es va quedar esbalaïda i es va llançar als braços del jove Aladí.

Un dia que la princesa estava sola a palau va sentir una veu que cridava:

–Canvio llànties velles per llànties noves!

La princesa es va recordar de la llàntia d'Aladí, i va pensar que li faria molta il·lusió si la canviava per una de ben nova. I així ho va fer, amb la millor de les intencions.

Però qui cridava era el bruixot, i un cop va tenir la llàntia, va demanar al geni que s'endugués el palau i la princesa fins al seu país.

Quan Aladí va tornar, es va desesperar. Sort que encara duia l'anell màgic! I va demanar al geni de l'anell que el portés fins a la princesa.

La màgia del bruixot era molt poderosa, però l'enginy d'Aladí encara ho va ser més. Amb l'ajuda de la princesa va aconseguir recuperar la llàntia, i finalment va vèncer el bruixot pervers.

Aladí i la princesa van tornar a la ciutat, on van viure en el seu palau de marbre, feliços i eternament enamorats.

I quan va ser el moment, Aladí va regnar en aquelles terres d'una manera justa i honrada, i va ser un rei estimat per tothom. I l'amor entre Aladí i la princesa Budur va durar cada dia de la seva vida.

Guió: Núria Figueras i Adell